

ховетъ му заставатъ предъ него и му казватъ: „Душата ти не ще види миръ на небето. Ние ще сме предъ тебе навсѣкжде.“ Отъ минута на минута той ставаше по-безпокоенъ. Най-после капитанътъ повика единъ отъ моряцитъ да му прочете нѣщо отъ Библията или да се помоли за него, та, дано се успокой. За жалостъ, морякътъ нито имаше Библия, нито знаеше да се моли. Разпитаха всички въ кораба, ала никой не бѣ въ състояние да даде нуждната помощъ. Остана само едно момченце, най-младото отъ всички, за което не вѣрвахъ да знае работи, непознати на възрастнитъ. Обаче едничката надежда бѣ въ него и, по заповѣдь на капитана, пратиха го при него. Момчето влѣзе въ стаичката и погледна болника съжалително и боязливо.

„Добри“, рече капитанътъ, „можешъ ли ми каза, какъ могатъ да ми се простятъ грѣховетъ?“

„Боя се, че не мога да ви помогна, капитане; но ако обичате, мога да донеса Библията, която майка ми ми тури въ сандъка кога тръгнахъ, и ми поржча да я чета всѣки день“

„Донеся я“, рече болниятъ.

„Кжде да чета, господине?“ попита момчето, като се завърна съ желаната книга въ ржце.

„Отгде да зная? За срамъ азъ не зная нищо отъ нея. Не можешъ ли намѣри нѣщо, което да казва какъ да се избавимъ отъ грѣховетъ си?“

Добри прелисти нѣколко страници и погледна срамежливо „Може да е най-добре да прочета онази глава, която майка ми най-много обича“. Той намѣри Исая 53-та глава и полека четѣше прекраснитъ думи. Умиращиятъ слушаше най-внимателно. „Да“, продума той, когато момчето се спрѣ при петия стихъ, „свсѣмъ е вѣрно това. Заблудилъ съмъ се, отбилъ съмъ се отъ пжтя. Ахъ, да можахъ да разбера думитъ, че Исусъ бѣ раненъ за престжпленията ни и битъ заради беззаконията ни. Това е тъкмо каквото искамъ азъ. Голѣмо утешение бихъ намѣрилъ въ тѣзи думи, ако можехъ да повѣрвамъ, че сж казани и за мене“.

„Ако обичате, господине, да прочета този стихъ, както майка ми ме караше да го чета“.

Капитанътъ удобри и Добри почна тихо: „Исусъ бѣ нараненъ заради престжпленията на Добри; битъ биде заради беззаконията на Добри; наказанието биде на Него за мира на Добри; и съ Неговитъ рани Добри се изцѣри“.

Следъ доста мълчание Добри продума тихо: „Едно отъ последнитъ нѣща, които мама

ми поржча, бѣ: „Никога не забравяй, синко, че Господъ Исусъ умрѣ вмѣсто тебе“.

Капитанътъ не отговори веднага. Следъ малко той рече: „Момченце, прочети пакъ тѣзи думи, като употребишъ моето име тѣй: „Исусъ бѣше нараненъ заради престжпленията на Ивана“.

Момчето послуша. Когато свърши, очитъ на капитана лъснаха съ нова свѣтлина. Сълзи на покаяние и признателность течеха по бузитъ му. „Благодаря ти, синко“, рече той. „Ти ми помогна повече отъ всички други въ кораба. Съ Исусовитъ рани даже грѣшникъ, като мене, може да се изцѣри“.

Капитанътъ наскоро умрѣ. Последнитъ му думи бѣха: „Нараненъ заради моитъ престжпления“.

Той повѣрва Божиитъ думи и, разбира се, Богъ наистина не го измами. Жалното бѣ това, че той не бѣ повѣрвалъ по-рано.

3.

Ученикъ

— Днеска те записахъ — мамичка ми рече.

— Ето на, порасна, ученикъ си вече!

Примѣренъ да бждешъ цѣлата година.

Да четешъ, да пишешъ мирничко на чина.

Да не се задѣвашъ съ другитъ дечица.

Ще ти давамъ всѣка сутринъ по мекица. . .

— Всичко добре е, дето каза мама, но едно ме плаши тукъ беда голѣма!

Какъ ще ставамъ рано сутринъ да отивамъ, като безъ да искамъ, все се поуспивамъ. . .